

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého vás milé sestry a milí bratři vítám na bohoslužbách ze zavřeného kostela v neděli 26.4.2020. Slyšte slova ze žalmu 142, žalmu Davidova, který se modlil, když se schovával v jeskyni před nebezpečím: "Volám k Hospodinu, úpím, volám k Hospodinu, prosím, před ním vylévám své lkání, o svém soužení mu vypovídám. Jsem na duchu skleslý, ale ty znáš moji stezku! Na cestě, již kráčím, osidlo mi nastrážilo. Úpím k tobě, Hospodine, pravím: Tys mé útočiště, tys můj podíl v zemi živých! Vyved' mě ze žaláře, abych vzdával chválu tvému jménu. Obstoupí mě spravedliví, ty se mě zastaneš.

Píseň Dodatek 662 Do země se skrývá

Modlitba:

Hospodine, úpíme k tobě, schováváme se v jeskyních a vzpomínáme na to, jak jsme se mohli shromažďovat ve tvém jménu ve svobodě ve tvém chrámu a v našem chrámu. Mnozí z nás si připadají jako v žaláři a nemůžeme dočkat dne, kdy nás obstoupí tvoji spravedliví a kdy se nás zastaneš. Nám je v tvé blízkosti dobře. Děkujeme ti za to, že ačkoli k tobě úpíme každý ze své jeskyně, nejsme osiřelí. Že ty jsi naše společné útočiště i tam, kde jsme izolováni, že ty nemůžeš být izolován, že ty se neizoluješ, ale navštěvuješ nás. Ty k nám přicházíš skrze zavřené dveře našich domovů do chrámu našich srdcí. Mnozí z nás si připadáme, že o něco přicházíme, a ano přicházíme o společenství, ale nemůžeme nikdy přijít o tebe. I když tě nevidíme, ty s námi jsi. Přijď za námi i do našich skrýší a promluv k nám, náš Pane a náš Bože. Amen

První čtení: Job 42,5 *Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem.*

Píseň EZ 176, Sv 210 Někdo mě vede z ruku

Základ kázání Jan 20,24

Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud neuvidím na jeho ruku stopy po hřebecích a dokud nevlořím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Kázání

Naše poznání je jen omezené. Co my víme? V naší víře toho není mnoho, co bychom věděli, co bychom mohli dokázat. Boha nikdo nikdy neviděl. A přesto mnozí lidé tvrdí, že se s ním setkali. My, křesťané, věříme, že Ježíš přišel na zem, aby Boha, Stvořitele nebe i země, zjevil. Jako jeho zjevení se narodil do fyzického těla a také z toho fyzického těla odešel a umřel. To, co se s Ježíšem a jeho tělem stalo po ukřižování, je nám předmětem víry. To, že Ježíš žil, lze docela slušně historicky dokázat z několika zdrojů, a to i těch mimo okruh věřících. Ovšem ani to, že přišel zjevit nebeského Otce, ani to, že byl vzkříšen, dokázat nemůžeme. To už jsou naše interpretace, o kterých můžeme být ve své víře přesvědčeni, ale nelze je dokázat. A proto naše víra nezůstává ničím víc a ničím méně než vírou, odpovědí na setkání se

Vzkříšeným – ať už fyzicky nebo v Duchu svatém.

To, o čem se můžeme v naší víře opřít, je pár výpovědí starých tisíce let – a dále fakt, že pár lidem se po Ježíšově smrti život obrátil naruby a to pro ně ne příliš výhodným směrem. Neměli ze svého nového směru ani slávu, ani peníze a mnohé toto prodloužené následování Ježíše i po jeho ukřižování stálo násilnou smrt. Zůstalo pár věrných, nijak společensky důležitých lidí, kteří tvrdili, že se setkali se Vzkříšeným – a podívejte se, co z toho je dnes. Jejich zpráva rezonovala a rezonuje napříč staletími lidem, kteří se také se vzkříšeným Ježíšem nějak setkali. Ale co se týče historických důkazů: Zůstává nám pár slov svědectví Marie Magdalské a dalších několika žen, které šly ke hrobu a našly ho prázdný a setkaly se s něčím, co jim změnilo život natolik, že byly ochotny běžet zpět za učedníky a vyprávět jim o tom, že spatřily vzkříšeného Ježíše. Zůstává nám svědectví učedníků, kterým s Ježíšovou smrtí umřely naděje na přicházející království. Přitom, když viděli toho, kterého považovali za Mesiáše, umřít potupně na kříži, tak "odvážně" usoudili, že se spletli a zabalili si svůj raneček toho, co jim zbylo, a vydali se zpět na cestu domů – s odvážnou a trapnou zprávou – spletli jsme se. Podle vyprávění Lukáše se jim ale na cestě přihodilo něco, co je přimělo se vrátit zpět a čelit nelehkému osudu a pronásledování. Dále máme svědectví od učedníků, kteří se shromáždění modlili za zavřenými dveřmi, když se všem najednou stalo něco, co je přimělo pokračovat dál v cestě za Ježíšem. O těch jsme slyšeli minulý týden. Podle Janova evangelia ale v této skupince nebyl jeden z učedníků, Tomáš Dydimos. A Tomáš měl problém. Nechtělo se mu totiž věřit, že si ostatní učedníci jen nevymýšlí jako nějaké malé děti. Tak jako každý člověk, který se setká jen s vyprávěním o Ježíši, ale neseťká se se Vzkříšeným, dokud ho vzkříšený neosloví. Do té doby, je to jen teorie, jen vyprávění, jen pohádka.

Tomáš měl už nasbíráno dost podkladů, dost důkazů pro to, aby mohl uvěřit, ale nějak mu to pořád nestačilo. Ve shromažďování důkazů se víra nenalézala. Tomáš byl několik let Ježíšovým učedníkem a slyšával jeho kázání, jeho předpovědi utrpení, předpovědi vzkříšení i zázraky viděl. Tomáš je výslovně zmíněn Janem v příběhu o vzkříšení Lazara. Tomáš byl odhodlán jít s Ježíšem na smrt, Tomáš viděl Ježíše vzkřísit Lazara – ale kdo dokáže vzkřísit sám sebe? S Ježíšem na smrt to ano – ale s Ježíšem do nového života?! Že je potřeba se pro Boží království obětovat, to Tomáš pochopil, že víra může stát život, to přijal, ale že by se snad mělo na to pohřbené semínko do země čekat, že snad skutečně vyraší? Může to být pravda? Neuvěřím, dokud si nesáhnu.

Umřít pro dobrou věc, to ano, ale vzkříšený Ježíš? Neuvěřím dokud... Neuvěřím dokud. Znam mnoho upřímně hledajících nevěřících Tomášů, kteří s Ježíšem a na jeho učení vyrostli, kteří si s úctou váží jeho altruismu, kteří jsou ochotní s ním jít na smrt a do hrobu – avšak nejdou za ním dál i za onen hrob.

Nosí ho ukřižovaného na krku, ale nečekají ho vzkříšeného a živého mezi námi. Vždyť Ježíš přece žije! Zním mnoho lidí, kteří by si přáli věřit, že Ježíš žije, že nezůstal ve hrobě, ale nějak jim to nejde. Zním mnoho lidí, kteří zrovna nebyli za těmi správnými zavřenými dveřmi, když se Ježíš zjevoval, když zrovna rozdával svého Ducha. Bratry a sestry, kteří o něco přišli – a ti dnes a denně říkají – neuvěřím, dokud si nesáhnu. A to je dobře. Víra se totiž nedá sehrát jako nějaké představení. Tomáš se nespokojil s tím, co slyšel od jiných, a to je přece dobře –. Ani nám přece nestačí jen vědět, že Bůh je – i my potřebujeme vyznat svoje vlastní: "viděla jsem Pána", poznat, že Kristus nejen zemřel, že ho hrob nepohltil, že se jen neobětoval, ale že i vstal pro nás a za nás a skrze něj zahlédnout toho, kterého zjevuje. Skrze Pána vidět Pána. Jak ho můžeme vidět?

Bohužel nenabídnou vám žádnou zaručenou metodu jak uvidět vzkříšeného, nebo jak uvěřit. Neexistují brýle, které byste si mohli nasadit, neexistuje operace vnitřních očí. Ani meditace podporující ty správné energetické vibrace, ani meditace, které tak popřou vaše ego, že zaslechnete hlas Boží...nemám recept. Ale to, že jste zrovna nebyli na správném místě ve správný čas, když se zrovna rozdávala víra neznamená, že máte smůlu, nebo že jste o nic míň. Je možné, že si, jako nevěřící Tomáš, budete ještě muset počkat nějaký ten týden, než ho poznáte. Že o něm budete slyšet jen z doslechu ještě nějakou dobu, než vás osloví svým nevyslovitelným pokojem. A stejně tak i naopak: pokud jste zrovna byli za těmi správnými dveřmi, když se zrovna rozdávala víra, neznamená, že jste o nic víc že jste si to něčím zasloužili, nebo že jste snad o něco lepší, než kdokoli jiný. Víra není výkon, víra není odměna za dobré chování. Nemysleme si o sobě, že jsme snad něco víc jen proto, že nám byl dán tak vzácný dar. Uvažte jak veliké štěstí, jak velikou naději máme.

Tomáš nějakou dobu o Vzkříšeném slyšel jen z doslechu. Učedníci viděli Ježíše a poznali ho mimo jiné po jeho ranách. Člověk by čekal, že když bude Ježíš vzkříšen, tak že třeba dostane nějaké zbrusu nové tělo, neposkvřené, čisté, bez jizev a bez opotřebenosti. Kristus je ale vzkříšeným Ježíšem. Rány po hřebech mu zůstaly. Zůstal mu proboděný bok. A to, co se jevílo jako jeho prohra, to se stalo jeho vítězstvím a jeho poznávacím znamením a to až do konce věků, jak víme z knihy Zjevení. To, co se stalo, se stalo, Ježíš byl umučen. Tím to však neskončilo. Tím to všechno začalo, jen jinak. Minulost je překonána, minulost lze překonat, ať už je jakákoliv a přesto po ní mohou zůstat stále jizvy. Ty jizvy však nemusí připomínat prohru, ty jizvy přece mohou připomínat sílu života. Učedníci poznávají vzkříšeného Krista podle ran. Podle jeho utrpení, podle hloubky jeho lásky. Ačkoli jeho utrpení zanechalo na jeho vzkříšeném těle nesmazatelné rány, nejsou jeho koncem. Když se zdá, že láska chřadla dlouhý čas, náhle jako tráva zelená se zas, přijde třetí

den a tmu vystřídá jas, chvíli smutek vládne, když však přijde čas nastává jaro a život se obnovuje.

A nakonec jednoho dne přijde i Tomášův čas. Dočkal se. Vzkříšený přijde za zavřené dveře do hloučku učedníků, pozdraví a na nic nečeká, osloví rovnou Tomáše a nabídne mu to, co si tolik přál: „dokud si nesáhnu do jeho ran neuvěřím.“ Ježíš Tomáše neplísnil za malověrnost, ale jde mu naproti. Nachází Tomáše tam, kde je, jde za ním, dveře nedveře – a naplňuje ta nejabsurdnější přání, co si Tomáš vymyslel a položil jako podmínku toho, aby uvěřil. Vtipné je, že Janovo evangelium mlčí o tom, zda si Tomáš do ran sáhl nebo, nesáhl. Možná ano, možná ne, ale z Janova Evangelia víme, že stačilo, aby nevěřícího Tomáše vzkříšený Ježíš prostě oslovil. A Tomáš ze sebe vyhrkl: *můj Pán a můj Bůh*. Skrze svého Pána uviděl svého Pána. Doposud jsem o tobě jen slyšel, nyní jsem tě spatřil na vlastní oči.

Dokud člověk není osloven Vzkříšeným, setkává se jen s vyprávěním, je to jen teorie, jen pohádka. Neuvěřím dokud... neuvěřím dokud...A nakonec jednoho dne přijde i Tomášův čas. Dočkal se. A může vyznat spolu s Jobem: "Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem." I když bloudíme v temnotách a nevidíme na krok dopředu a schází nám víra, přesto je tu s námi neviditelná ruka, která nás vede a která na nás nezapomíná ani když jsme zrovna chyběli, když se rozdávala víra.

Píseň sv 339 Hvězda

Přímluvy

Jestliže věříme v Boha, můžete v něj zároveň i doufat. Proto přednesme Bohu své prosby:

Prosíme tě o zastavení pandemie nemoci COVID-19. Kéž nemocných nepřibývá tak rychlým tempem, jak se někteří můžee obávat. Ochraňuj nás a naše blízké. Prosme za politiky a jejich rozhodování o zmírnění ekonomických důsledků pandemie koronaviru. Prosme za všechny, kdo současnou situaci zneužívají pro osobní, politický nebo ekonomický prospěch. Prosme o probuzení nové úcty a respektu k přírodě a celé planetě a prosme o vláhu pro naši zemi. Prosme za lidi, kteří se ocitají ve velké chudobě a bídě. Prosme o Boží moudrost, abychom poznali Pána a co nám klade na srdce v této době. Bože, ty nám ukážeš cestu k životu, u tebe je hojná radost. Vyslyš naše prosby a zachovej nás v bezpečí. Skrze Krista, našeho Pána. Amen. **Otče náš**

ohlášky

Dodatek 636 Z tvé ruky

slovo poslání 1Pt 1,8-9 Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.

POŽEHNÁNÍ

Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘

PÍSEŇ Svítá 239 připravujte cestu